

Sygn. akt:

II Ka 213/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSO Jerzy Pałka

Sędziowie: SO Marek Konrad

SO Wiesław Oryl (spr.)

Protokolant Luiza Ustaszewska - Sęk

przy udziale

Prokuratora Andrzeja Ołdakowskiego

po rozpoznaniu w dniu 24 lipca 2014 r.

sprawy R. F.

oskarżonego z art. 244 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wyszkowie VI Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Pułtusk

z dnia 25 marca 2014 r. sygn. akt VI 104/14

Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 230 /dwieście pięćdziesiąt/ złotych tytułem opłaty za II instancję oraz obciąża go wydatkami za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 213/14

UZASADNIENIE

R. F. został oskarżony o to, że w dniu 15 stycznia kierował samochodem osobowym marki D. (...) o nr rej. (...) po drodze publicznej w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych m.in. kategorii B orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Legionowie – sygn. akt II K 614/12,

tj. o czyn z art. 244 k.k.

Sąd Rejonowy w Wyszkowie VI Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Pułtusk wyrokiem z dnia 25 marca 2014 r., sygn. akt VI K 104/14:

I. oskarżonego R. F. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu i za to na podstawie art. 244 k.k. skazał go i wymierzył karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69§1 i 2 k.k. i art. 70§1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 (trzech) lat próby;

III. na podstawie art. 71§1 k.k. orzekł wobec oskarżonego grzywnę w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

IV. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 230 (dwieście trzydzieści) złotych tytułem opłaty oraz obciążył go wydatkami w kwocie 90 (dziewięćdziesiąt) złotych.

Powyższy wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze zaskarżył apelacją oskarżony, zarzucając mu rażącą surowość orzeczonej kary przez niezastosowanie art. 58§3 k.k. i orzeczenie kary ograniczenia wolności lub grzywny.

Podnosząc powyższy zarzut wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zastosowanie art. 58§3 k.k. i wymierzenie mu kary ograniczenia wolności lub grzywny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego jest niezasadna w stopniu oczywistym.

Na wstępie zaznaczyć należy, że Sąd I instancji prawidłowo przeprowadził postępowanie w trybie art. 335§1 k.p.k. w zw. z art. 343 k.p.k. i ujawnił zgromadzony w postępowaniu przygotowawczym materiał dowodowy, który następnie poddał trafnej analizie. Ocena materiału dowodowego została dokonana przez Sąd orzekający z uwzględnieniem reguł określonych w art. 4 k.p.k. i 7 k.p.k., a więc nie narusza w żaden sposób granic swobodnej oceny dowodów i nie zawiera błędów natury faktycznej (niezgodność z treścią dowodów) lub logicznej (błądność rozumowania i wnioskowania) i w związku z tym Sąd Okręgowy w pełni ją podziela. Tak więc wina oskarżonego nie może budzić żadnych wątpliwości, zaś przyjęta kwalifikacja prawna czynu jest zasadna.

Rażąca niewspółmierność kary, o której mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k., zachodzić może tylko wówczas, gdyby na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego. Na gruncie art. 438 pkt 4 k.p.k. nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - "rażąco" niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować.

Po tych wstępnych uwagach stwierdzić należy, że w sprawie niniejszej o rażącej niewspółmierności kary pozbawienia wolności nie może być mowy. Zdaniem Sądu Okręgowego kara 1 roku pozbawienia z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz grzywna w wysokości 50 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 zł. jest karą w pełni uzasadnioną i stanowi niezbędną dolegliwość dla oskarżonego.

Sąd Okręgowy analizując okoliczności przedmiotowe i podmiotowe czynu przypisanego oskarżonemu zaskarżonym wyrokiem nie znalazł podstaw do uznania, że orzeczona wobec niego kara jest rażąco niewspółmierna w sensie jej rażącej surowości. Orzeczona kara jest bowiem współmierna do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu. Sąd meriti wnikliwie i przekonująco uzasadnił swoje stanowisko w zakresie wymiaru kary zasadniczej. Przy wymiarze rodzaju kary rozważył zarówno okoliczności obciążające, jak i łagodzące. Okoliczności te Sąd Rejonowy w sposób właściwy wyważył, a wynik ten przełożył na wymiar kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. W ocenie Sądu Okręgowego kara 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat jest uzasadnioną i sprawiedliwą odpłatą za popełnione przestępstwo, która spełni swe role w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej w pozytywnym tego słowa znaczeniu. Podkreślenia wymaga bowiem to, że ze względu na społeczne oddziaływanie kary zachodzi potrzeba wymierzania takich kar, które odpowiadają społecznemu poczuciu sprawiedliwości, dają gwarancję skutecznego

zwalczania przestępczości, tworzą atmosferę zaufania do obowiązującego systemu prawnego i potępienia, a nie współczucia dla ludzi, którzy łamią prawo.

Argumenty podniesione przez oskarżonego w apelacji, a mianowicie to, że orzeczona wobec niego kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania jest rażąco surowa, bowiem czyn jakiego się dopuścił, okoliczności jego popełnienia, a także jego postawa dają pełne podstawy do zastosowania przepisu art. 58§3 k.k. i orzeczenia wobec niego kary ograniczenia wolności lub grzywny, są całkowicie chybione i nie mogą stanowić dostatecznej podstawy do formułowania wniosku o złagodzenie orzeczonej kary. Zgodnie z art. 58§3 k.k. sąd może orzec zamiast kary pozbawienia wolności grzywnę albo karę ograniczenia wolności do lat dwóch, w szczególności jeżeli orzeka równocześnie środek karny, jeżeli przestępstwo jest zagrożone karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 5 lat. Należy jednak zwrócić uwagę, iż jest to przepis o charakterze fakultatywnym, tzn. nie zobowiązuje Sądu do orzeczenia kary grzywny lub ograniczenia wolności w każdy przypadku, gdy spełniona zostanie przesłanka w nim wymieniona, a jedynie pozwala na skorzystanie z takiej możliwości, jeżeli Sąd dojdzie do przekonania, że w konkretnych okolicznościach danej sprawy zasadniejsze będzie orzeczenie kary grzywny lub ograniczenia wolności zamiast kary pozbawienia wolności. W realiach przedmiotowej sprawy co do oskarżonego zachodziły wprawdzie formalne warunki z art. 58§3 k.k., jednakże mając na uwadze okoliczności wynikające z akt sprawy za trafne należy uznać rozstrzygnięcie w tym zakresie Sądu I instancji. Sąd Rejonowy zasadnie wskazał na stopień społecznej szkodliwości, stopień zawinienia oskarżonego, a także jego uprzednią karalność, która spowodowała konieczność orzeczenia kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. To właśnie warunkowe zawieszenie wykonania kary właściwie zabezpieczy kontrolę zachowania oskarżonego i w konsekwencji uznać należy, że celów skazania z art. 53 k.k. nie zapewniłoby orzeczenie jedynie kary grzywny lub ograniczenia wolności. W ocenie Sądu Okręgowego oskarżony jako osoba dorosła siadając za kierownicę pojazdu w stanie nietrzeźwości, wcześniej na mocy orzeczenia Sądu pozbawiona uprawnień do kierowania pojazdami, winien liczyć się z konsekwencjami, jakie mogą go spotkać za tego typu zachowanie. Oskarżony był wcześniej karany za przestępstwo z art. 178a§1 k.k., art. 178a§1 k.k. w zb. z art. 244 k.k., art. 178a§4 k.k. Zatem orzeczenie wobec oskarżonego jedynie kary grzywny lub ograniczenia wolności byłoby w ocenie Sądu odwoławczego niesprawiedliwe społecznie. Podkreślić należy, że oskarżony jako osoba świadoma powinien mieć na względzie okoliczność, iż w przypadku ujawnienia faktu prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości i wbrew orzeczonemu zakazowi, będzie musiał ponieść dotkliwe skutki.

Przypomnieć nadto należy, iż w przedmiotowej sprawie wyrok wydany został w wyniku uwzględnienia wniosku prokuratora złożonego w trybie art. 335 k.p.k. o wydanie wyroku i orzeczenie uzgodnionej z oskarżonym kary.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu Rejonowego, że karą uwzględniającą we właściwej proporcji wszystkie dyrektywy wymiaru kary jest kara orzeczona zaskarżonym wyrokiem i dlatego też nie znalazł podstaw do uwzględnienia apelacji.

Orzeczenie o kosztach sądowych wydano w oparciu o treść art. 636§1 k.p.k. w zw. z art. 8, art. 2 ust. 1 pkt 3, art. 3 ust. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych.

Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy orzekł jak na wstępie.